

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Rybářství Kolář, a. s.**, se sídlem Písečné 1, zastoupen JUDr. Boženou Kristiánovou, advokátkou se sídlem Leopolda Pokorného 37, Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2017, č. j. KUJI/66715/2017/Slo, OŽPZ/966/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 7. 2019, č. j. 62 A 275/2017 - 83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil výrok rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. OŽP 6486/17 - SPIS 5428/2016/Eu/19, tak, že žalobci udělil souhlas podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále též „ZOPK“), k zásahu do významného krajinného prvku rybník spočívajícím v chovu ryb spojenému s aplikací závadných látek na rybnících Březina (parc. č. 5130), Malý Bor (parc. č. 5408) a Velký Bor (parc. č. 4994/1) v k. ú. Trnava u Třebíče, konkrétně:

- Na rybníku Březina hospodaření na 1 - 2 horka, nasazená obsádka K1 (3.000 ks/rybník) na K2 nebo až K3, doplňkově Am1, Car nebo Ca1, krmení 2.500 kg/ha, chlévská mrva 400 kg/ha jako jarní startovací dávka, aplikace páleného vápna 300 kg/ha.

- Na rybníku Malý Bor hospodaření na 1 - 2 horka, nasazená obsádka K1 (3.000 ks/rybník) na K2 nebo až K3, doplňkově Am1, Car nebo Ca1, krmení 3.000 kg/ha, chlévská mrva 400 kg/ha jako jarní startovací dávka, aplikace páleného vápna 300 kg/ha.
- Na rybníku Velký Bor hospodaření na 2 - 3 horka, nasazená obsádka K2 (15.000 - 20.000 ks/rybník) na Kv, krmení 3.000 kg/ha, chlévská mrva 400 kg/ha jako jarní startovací dávka, aplikace páleného vápna 300 kg/ha.

Souhlas byl napadeným rozhodnutím udělen za předpokladu, že na všech rybnících bude rybářsky hospodařeno tak, aby byla každoročně do konce měsíce června zajištěna průhlednost vody nejméně 50 cm. Na rybníku Březina bude candát při dvouhorkovém hospodaření nasazován až druhým rokem. Platnost rozhodnutí byla omezena na dobu určitou do 31. 12. 2023.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mimo jiné poukázal na rozdílný rozsah řízení o závadných látkách podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) a řízení o povolení zásahu do významného krajinného prvku podle ZOPK. Uvedl, že záměr k zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 ZOPK (tj. záměr rybářského hospodaření) je širší než záměr posuzovaný v řízení o povolení výjimky podle § 39 zákona vodního zákona, a je na něm nezávislý.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítl nicotnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek pravomoci žalovaného k jeho vydání. Podle žalobce totiž ZOPK žalovanému svěřuje pravomoc pouze k vydání závazného stanoviska podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nikoliv k vydání rozhodnutí ve věci samé. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřehlednosti, nesrozumitelnosti a pro absenci odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí, resp. podmínek v něm žalobci uložených. Také poukázal na řadu pochybení, kterých se žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně měli v řízení dopustit.

[4] Krajský soud v Brně žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK v posuzované věci neslouží jako podklad v jiném řízení k vydání meritorního rozhodnutí, a není tak stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, nýbrž je samostatným rozhodnutím ve věci zásahů, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku (rybníku) či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce.

[5] Podle krajského soudu není možno žalobci přisvědčit, že disponoval platnými a pravomocnými rozhodnutími o chovu ryb. Městský úřad Třebíč rozhodnutím ze dne 26. 3. 2010 toliko prodloužil dobu platnosti povolení k nakládání s vodami, nikoli výjimky pro použití látek, které mohou ohrozit jakost nebo zdravotní nezávadnost povrchových nebo podzemních vod (ta byla udělena do 31. 12. 2002).

[6] Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Přisvědčil žalobci, že napadené rozhodnutí vyznívá značně nepřehledně, zbytečně doktrinálně a obsahuje řadu informací, které jsou bez zřejmého vztahu k dané věci. V části „R“ napadeného rozhodnutí však žalovaný svoje závěry řádně odůvodnil a v části „S“ dostatečně důkladně vypořádal veškeré odvolací námitky žalobce. V celkovém kontextu je tedy zřejmé, jak žalovaný rozhodl i z jakého důvodu.

[7] Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že žalovaný doplnil řízení v takovém rozsahu, že nahradil prvoinstanční řízení, a zbavil tak žalobce práva na odvolání. Žalobci nebyla napadeným rozhodnutím uložena nová povinnost, pouze došlo ze strany žalovaného ke změně podmínek souhlasu se zásahem do významných krajinných prvků – rybníků. Žalobce

byl prvostupňovým orgánem k seznámení se s podklady vyzván, a to oznámením o zahájení správního řízení, seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí sp. zn. OŽP 63697/1 - SPIS 5428/2016/Eu/15 ze dne 26. 9. 2016. Žalovaný v řízení o odvolání žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí vyzval výzvou č.j. KUJI/960/2017 OŽPZ/48852/ 2017/Slo ze dne 30.6.2017.

[8] Žalobce brojil proti nepozvání všech účastníků řízení na ústní jednání konané dne 18. 4. 2017 a nevyhotovení protokolu z tohoto jednání. Soud sice žalobci přisvědčil, že se materiálně jednalo o ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu a žalovaný pochybil, pokud o jeho konání nevěděl i dalšího účastníka správního řízení a nepořídil o tomto jednání protokol. Žalobci však byla na základě uvedeného jednání mezi žalobcem a žalovaným adresována žádost o doplnění informací č. j. KUJI 30032/2017 OŽP 960/2017/OŽPZ ze dne 20. 4. 2017, na kterou žalobce bez výtky k postupu žalovaného reagoval a požadované informace doložil. Žalobce pochybení žalovaného nezmiňuje ani ve vyjádření k protokolu ze dne 18. 4. 2017. Poprvé tak učinil až v žalobě. Krajský soud v této otázce dospěl k závěru, že ačkoli žalovaný uvedeným postupem porušil § 49 správního řádu, neměl takový postup vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žádný konkrétní zásah do práv žalobce neuvedl a ani soud žádný neshledal. Navíc na základě ústního jednání došlo toliko k doplnění vyhodnocení výlovů na rybnících uvedených v žádostech žalobce, která nadto v konečném důsledku nebyla pro závěry žalovaného obsažená v napadeném rozhodnutí významná.

[9] Správní orgány mají zásadně povinnost při doručování výzev postupovat v souladu s § 19 a násl. správního řádu, což se v případě některých výzev nestalo, neboť byly žalobci sděleny e-mailem či telefonicky, a řízení tak bylo zatíženo vadou. Podle krajského soudu se však nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž požadavky správních orgánů obdržel (fakticky mu byly doručeny), porozuměl jim a následně jim vyhověl, aniž by ve správním řízení na nesprávné doručování poukazoval. Nadto žalobce neuvedl, jak konkrétně jej měl tento postup správních orgánů zasáhnout v jeho právech.

[10] Žalovaný nepochybil ani stran znaleckých posudků. Znalecký posudek Mgr. Maštery obsahuje konkrétní závěry o výskytu obojživelníků a dalších významných druhů živočichů na rybnících Březina, Malý Bor a Velký Bor, ze kterých žalovaný v kombinaci s obecnými východisky zbylých znaleckých posudků vycházel při stanovení podmínek ve výroku napadeného rozhodnutí. Právě výskyt obojživelníků a vodního ptactva byl důvodem ke střídání jedno a dvouhorkového hospodaření a požadavku na průhlednost vody. Soud tedy dospěl k závěru, že není v rozporu se zákonem, pokud posudek Mgr. Maštery byl vyhotoven ve vztahu k několika rybníkům.

[11] Žalobce sice nebyl vyrozuměn o provedení důkazu znaleckým posudkem Mgr. Maštery, ze spisu je ovšem zřejmé, že byl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí (kde je mj. uvedeno, že podkladem jsou znalecké posudky), žalobce do spisu nahlédl a se znaleckými posudky (i se znaleckým posudkem Mgr. Maštery) se seznámil a měl možnost se k nim vyjádřit. Byť tedy žalovaný porušil § 51 odst. 2 správního řádu, neměl tento postup žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[12] Nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce měl za to, že je žalovaný nebo prvostupňový správní orgán ve věci nečinný, mohl se bránit podle § 80 správního řádu. To však žalobce neučinil. Žalobce ani nemá pravdu, že žalovaný měl řízení rozdělit na řízení o žádosti pro krmiva rostlinného původu, k jejichž aplikaci

není potřebný souhlas podle § 39 odst. 12 vodního zákona, a na řízení o žádosti pro hnojiva a medikace. Soud konstatoval, že příkrmování ryb krmivou rostlinného původu nevyžaduje řízení o výjimce podle § 39 vodního zákona. V daném případě však rozhodoval orgán ochrany přírody o výjimce podle § 4 odst. 2 ZOPK.

[13] Soud dal žalobci zapravdu, že správní orgány měly postupovat podle § 140 správního řádu a vydat usnesení o spojení řízení o žádostech. Ani tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce o vedení společného řízení věděl fakticky od jeho zahájení, v jeho průběhu toto pochybení nenamítal. Skutečnost, že došlo ke spojení řízení o žádostech, vyplývala z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 26. 9. 2016. Vadným postupem žalovaného, resp. prvostupňového správního orgánu nemohl být jakkoliv zkrácen na svých právech, což ostatně ani žalobce netvrdí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[14] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného.

[15] Uvádí, že v souladu s § 4 odst. 2 ZOPK žádal správní orgán prvního stupně o závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku rybník. Správní orgány proto měly vydat souhlas ve formě závazného stanoviska k zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 ZOPK spočívající v aplikaci závadných látek při chovu ryb, a to i třeba za nějakých s tím souvisejících podmínek. Ve věci však bylo vydáno rozhodnutí, o které stěžovatel nežádal, přičemž zákon nepředvídá zahájení takového řízení z moci úřední. Navíc žalovaný rozhodoval o velikosti obsádek, či manipulaci s vodou, aniž by řádně v těchto věcech zahájil správní řízení. Takové rozhodnutí žalovaného je proto zcela nicotné. Soud se uvedenou námitkou v napadeném rozsudku ani nezabýval.

[16] Stěžovatel má za to, že orgán ochrany přírody nemá uvážení, zda závazné stanovisko vydá, má pouze povinnost posoudit, zda jsou splněny podmínky pro vydání stanoviska. Stěžovatel jednal v souladu s vydanými povoleními k chovu ryb v dotčených rybnících. Měl v úmyslu ryby krmit, a tím aplikovat závadné látky. Jelikož tímto krmením dochází k zásahu do významného krajinného prvku, požádal v souladu s § 4 odst. 2 ZOPK o vydání závazného stanoviska, aby následně mohl podat žádost podle § 39 odst. 7 vodního zákona. I přesto žalovaný uvádí ve výroku napadeného rozhodnutí „souhlas s chovem ryb“, ačkoli tento souhlas stěžovatel má a v žádosti o něj nežádal. Navíc žalovaný v rozhodnutí stanovil podmínky, které se netýkají předmětu žádosti, ale zcela mění záměr stěžovatele.

[17] Podle stěžovatele krajský soud v napadeném rozhodnutí dospěl k nesprávnému právnímu názoru, že závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK neslouží jako podklad v jiném řízení k vydání meritorního rozhodnutí, a není tak závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, nýbrž samostatným rozhodnutím ve věci zásahů, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce. V aplikační praxi krajské vodoprávní úřady tato závazná stanoviska k vydání rozhodnutí dle § 39 odst. 7 vodního zákona vyžadují, což vychází z principu předběžné opatrnosti dle § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí.

[18] Stěžovatel souhlasí s tím, že orgán ochrany přírody může rozhodovat o podmínkách chovu ryb v rybníku dle § 4 odst. 2 ZOPK. Velikost a složení obsádky však může naříditi pouze v případě, že žadatel žádá o stanovisko k povolení k nakládání s vodami dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. vodního zákona. Soud tak dle stěžovatele správně uvedl, že v záležitosti

obsádek může orgán ochrany přírody do těchto obsádek zasahovat, ale tento závěr byl na nepravém místě, neboť stěžovatel žádnou takovou žádost nepodal, a proto neměl žalovaný a před ním prvostupňový orgán pravomoc o této otázce rozhodovat.

[19] Stěžovatel dále namítá, že soud vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisu, neboť v bodu 20. napadeného rozsudku uvádí, že nelze souhlasit s tím, že by stěžovatel disponoval platným a pravomocným rozhodnutím o chovu ryb na rybníku Horní. Stěžovatel nikdy nikde netvrdil, že má rozhodnutí, které by mu použití závadných látek povolovalo. Stěžovatel podal žádost o vydání závazného stanoviska dle § 4 odst. 2 ZOPK, přičemž právě na základě vydání takového závazného stanoviska chtěl žádat o vydání povolení k aplikaci závadných látek.

[20] Podle stěžovatele soud zřejmě nepochopil, že žalovaný chybně rozhodoval, pokud ke stěžovatelově žádosti vydal rozhodnutí, v němž povoluje, resp. souhlasí s chovem ryb, namísto toho, aby se zabýval tím, o co stěžovatel žádal, tedy o aplikaci závadných látek a k tomuto případně stanovil podmínky. Žalovaný rozhodoval úplně o něčem jiném, než co bylo předmětem žádosti a k čemu měl pravomoc. Stanovené podmínky se vztahují k něčemu, co již má stěžovatel platně povoleno.

[21] Pokud žalovaný tvrdí, že na místě jsou zvláště chráněné druhy, tak mělo být v rozhodnutí uvedeno, že bude vyžadována výjimka k zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů v souvislosti s aplikací závadných látek dle § 56 odst. 1 a 2 písm. c) ZOPK ze základních podmínek ochrany uvedených v § 50 téhož zákona. Toto však žalovaný v rozhodnutí neuvedl. Dále stěžovatel poukazuje na oddělenost řízení dle § 4 a dle § 56 ZOPK.

[22] Stěžovatel dále namítá, že je rozhodnutí žalovaného nesrozumitelné, a tedy nepřezkoumatelné. Žalovaný řádně neodůvodnil výrok rozhodnutí ani jednotlivé podmínky, přičemž nejsou patrné ani úvahy žalovaného při hodnocení a výkladu právních předpisů.

[23] Stěžovatel vytýká soudu, že shledal nedůvodnými jeho námitky týkající se procesních pochybení žalovaného, i přesto, že u většiny těchto pochybení seznal, že k nim skutečně došlo. Stěžovatel trval na tom, že veškerá v žalobě uvedená procesní pochybení správních orgánů nastala a minimálně jejich mnohost způsobila nezákonnost rozhodnutí správních orgánů. Dále zopakoval již v žalobě uvedený výčet procesních pochybení.

[24] Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že v rozhodnutí žalovaného nebyla stěžovateli uložena povinnost, pročez nedošlo ke ztrátě jeho možnosti se odvolat. V napadeném rozhodnutí byly oproti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu uloženy dvě nové podmínky, proti kterým se již stěžovatel nemohl bránit odvoláním. Došlo tak k porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[25] Soud se podle stěžovatele dále chybně vypořádal s námitkou, že žalovaný sloučil do jednoho řízení konečné rozhodnutí dle § 67 správního řádu (závazné stanovisko k aplikaci krmiv rostlinného původu) a závazné stanovisko podle § 149 odst. 1 správního řádu (k aplikaci závadných látek - hnojení, medikace). Na přikrmování krmivy rostlinného původu nemusí být vydána výjimka dle § 39 odst. 7 vodního zákona. Měl být tedy vydán pouze souhlas formou rozhodnutí dle § 4 odst. 2 ZOPK. Pokud jde o další aplikované závadné látky jako medikovaná krmiva, plnohodnotné krmné směsi typu např. KP1 (přidány živočišné látky, vitamíny, atd.), organická a vápenatá hnojiva apod., tak mělo být vydáno závazné stanovisko dle § 4 odst. 2 ZOPK, které je podkladem pro řízení o výjimce dle § 39 odst. 7 vodního zákona.

[26] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, přičemž setrval na svém posouzení dané věci. K obsahu kasační stížnosti žalovaný uvedl, že tato obsahuje nepříliš strukturované a opakující se argumenty. Stěžovatel potřebuje povolení (či souhlas) k chovu ryb od orgánu ochrany přírody a krajiny, povolení k chovu ryb podle zákona o vodách nestačí. Rybníkář je povinen požádat přinejmenším o souhlas se zásahem do významného krajinného prvku rybník, která spočívá v chovu ryb – rybářském hospodaření. Podstatou řízení podle zákona o ochraně přírody není zamezovat rybářskému hospodaření, ale regulovat jej do ekologicky přijatelné intenzity.

[27] Žalovaný připustil, že žádost stěžovatele o závazné stanovisko dle § 4 odst. 2 ZOPK je nadepsána tak, že závazné stanovisko má sloužit jako podklad pro rozhodnutí vodoprávního úřadu o výjimce podle § 39 odst. 7 vodního zákona. Dodal však, že v žádosti jsou popsány i další komponenty rybářského hospodaření, které navíc ještě stěžovatel dále doplňuje. Je tedy zcela logické, že správní orgány posuzovaly žádost podle obsahu a ne podle žalobcem předpokládaného účelu - tj. posuzovaly rybářské hospodaření jako celek. Žalovaný dále poznamenal, že stěžovatel na jednom místě kasační stížnosti připouští, že za určitých okolností může orgán ochrany přírody zasahovat do rybích obsádek, zatímco na jiném místě toto popírá, protože stěžovatel už má povolení k chovu ryb.

[28] Žalovaný dodal, že považoval za logické a správné vydat v dané věci správní rozhodnutí, a to zejména proto, že předmětem žádosti bylo celé rybářské hospodaření na uvedených rybnících. Avšak i kdyby mělo být vedeno řízení jen o tzv. závadných látkách, které jsou předmětem řízení o výjimce vodoprávního úřadu, musel by orgán ochrany přírody vést formální správní řízení a vydat správní rozhodnutí. Argumentace stěžovatele o nutnosti vydat ve věci závazné stanovisko je nesprávná. Ve vztahu souhlasu uděleného orgánem ochrany přírody a rozhodnutí vodoprávního orgánu nejde o subsumpci těchto aktů, ale o řetězení na sebe navazujících rozhodnutí. Subsumpční závislost právních aktů může stanovit jen zákon, nikoli názor správních orgánů či dokonce vůle účastníků řízení, přičemž zákony subsumpční závislost stanovují výslovně.

[29] Dále žalovaný nepřisvědčil námitce stěžovatele, že při rozhodování o zásahu do významného krajinného prvku nelze „argumentovat zvláště chráněnými živočichy“. Řízení podle § 4 odst. 2 a § 56 ZOPK jsou samostatná, na sobě nezávislá a vzájemně se nepodmiňující a mají odlišný předmět zkoumání - na jedné straně vliv na významný krajinný prvek, především jeho ekologickou stabilitu a na straně druhé poměrování zákazů při ochraně zvláště chráněných druhů vzhledem k veřejnému zájmu na zásahu, který se dotýká tohoto zákazu. Z ničeho nevyplývá, že by zvláště chráněné druhy nebyly součástí významného krajinného prvku nebo že by při posuzování zásahu měly být zvláště chráněné druhy živočichů „vynechány“.

[30] K procesním pochybením žalovaný uvedl, že jejich mnohost nemůže sama o sobě způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Ztotožnil se s názorem krajského soudu, že stěžovatel mohl procesní vady namítat již v průběhu správního řízení. K námitce o uložení nové povinnosti změnou podmínek žalovaný doplnil, že stanovené podmínky nelze považovat za povinnosti uložené stěžovateli, ale za opatření, jejichž realizaci se záměr stěžovatele dostane do zákonných mezí. Nadto uložení „nové“ povinnosti není zákonem dovoleno, pokud žadatelé způsobuje újmu, zatímco zde mají pozměněné podmínky vůči stěžovateli jednoznačně zmírňující ráz.

[31] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[32] Soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[33] Nejvyšší správní soud předesílá, že se v rozsudku ze dne 9. 1. 2020, č. j. 4 As 303/2019 - 38, zabýval téměř shodnou věcí jako v nynějším případě. Předmětem sporu byla obsahově shodná žádost téhož stěžovatele, která se pouze vztahovala k jinému rybníku. Odvolací, žalobní i kasační argumentace byla také téměř totožná. Soud proto ze závěrů tohoto rozsudku v nyní souzené věci plně vychází, neboť neshledal žádný důvod, pro který by se od nich měl odchýlit.

[34] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[35] Soud konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Především nelze přisvědčit stěžovateli, že se krajský soud nezabýval námitkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného. Tuto námitku soud vypořádal v bodu 19. na str. 4 rozsudku.

[36] Stěžovatel dále namítá, že závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK slouží jako podklad pro rozhodnutí dle § 39 vodního zákona a jako takové má být vydáno ve formě závazného stanoviska dle § 149 správního řádu.

[37] Spornou je tedy v tomto případě otázka, zda je závazné stanovisko dle § 4 odst. 2 ZOPK k zásahu do významného krajinného prvku – rybník podkladem pro rozhodnutí o výjimce ze zákazu vypouštění závadných látek dle § 39 odst. 7 vodního zákona.

[38] Podle § 4 odst. 2 ZOPK jsou významné krajinné prvky chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody.

[39] Podle § 90 odst. 1 ZOPK jsou souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu závazným stanoviskem podle správního řádu.

[40] Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

[41] Závazné stanovisko podle § 149 odst. 1 správního řádu představuje závazný podklad pro meritorní rozhodnutí vydávané ve správním řízení. Nemůže jím tedy dojít k založení, změně, zrušení či deklaraci práv či povinností konkrétních osob. Může jej s ohledem na zásadu legality vydávat pouze správní orgán, který je k tomu na základě zákona oprávněn, a také jeho vydávání

(podmínky nebo kritéria, za kterých je lze vydat) musí mít zákonnou oporu (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2019, s. 780).

[42] Nejvyšší správní soud se již v judikatuře zabýval možnými formami závazného stanoviska, přičemž konstatoval, že ačkoliv správní řád zavedl definici závazného stanoviska, terminologicky neodlišil závazné stanovisko vydané ve formě správního rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu od závazného stanoviska vydaného dle § 149 téhož zákona. Kterou formou se má konkrétní závazné stanovisko vydat, je dále upraveno v jednotlivých tzv. složkových zákonech (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS).

[43] Soud dále ve výše citovaném rozsudku vymezil diferenční kritéria jednotlivých forem závazného stanoviska, neboť uvedl: „*Přitom podstatným pro rozlišení, v jaké formě má být závazné stanovisko vydáno, je, zda se v dané věci jedná o rozhodnutí konečné (jediné, finální apod.), nebo slouží teprve jako podklad pro vydání takového rozhodnutí. Pro samotný soudní přezkum je pak rozhodné hledisko dle § 65 s. ř. s. a v něm obsažená kritéria.*“

[44] Rozlišovacím hlediskem pro stanovení formy závazného stanoviska tedy je, zda toto samostatně, nezávisle na nějakém dalším úkonu závazně upravuje právní poměry adresátů, či nikoliv. „*To je přitom závislé na povaze činnosti či záměru, k nimž je závazné stanovisko vydáváno. Proto i drubově též úkon orgánu ochrany přírody, vydaný na základě téže zákonné pravomoci, může být jednou rozhodnutím a jindy „pouhým“ závazným stanoviskem. Tak například, závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku podle § 4 odst. 2 OchPřKr. Bude-li zásah, který by mohl vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, spočívat například v umístění nové stavby, vyžadující územní rozhodnutí (§ 76 a násl. StavZ), bude úkon orgánu ochrany přírody podle § 4 odst. 2 skutečným závazným stanoviskem ve smyslu § 149 SpŘ, vydávaným podle části čtvrté SpŘ. Jestliže by ale pro realizaci posuzovaného zásahu nebylo územní rozhodnutí (ani žádné z jeho alternativ) potřeba (půjde například o umístění některé ze staveb či zařízení uvedených v § 79 odst. 2 StavZ), bude tento úkon samostatným rozhodnutím.*“ Viz Vomáčka V., Knotek, J., Konečná, M., Hanák, J., Dienstbier, F., Průchová, I. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2017, s. 622-637.

[45] V projednávané věci je konkrétním složkovým zákonem, který by měl specifikovat formu závazného stanoviska, zákon o ochraně přírody a krajiny. Klíčovým ustanovením je v tomto případě výše citovaný § 90 ZOPK, které stanovuje podmínku „podkladu rozhodnutí“. Tedy v těch případech, kdy souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle zákona o ochraně přírody a krajiny nebudou podkladem pro rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, resp. nebude následovat rozhodnutí podle jiného zákona, pak bude orgán ochrany přírody vydávat souhlasy a závazná stanoviska formou samostatného rozhodnutí (viz Stejskal, V. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016, s. 133.).

[46] Podle § 39 odst. 1 vodního zákona jsou závadné látky takové, které nejsou odpadními ani důlními vodami a které mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Každý, kdo zachází se závadnými látkami, je povinen učinit přiměřená opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod a neohrozily jejich prostředí. Podle § 39 odst. 7 písm. b) vodního zákona vodoprávní úřad může při použití závadných látek povolit z odstavce 1 výjimku, nejde-li o ropné látky, a to v nezbytně nutné míře, na omezenou dobu a za předpokladu, že jich bude použito ke krmení ryb.

[47] Stěžovatel hospodaří na rybnících Březina, Malý Bor a Velký Bor a jeho záměrem je používat při svém hospodaření závadné látky. Rybník jakožto významný krajinný prvek

podléhá ochraně v režimu zákona o ochraně přírody a krajiny a současně jakožto vodní dílo, do kterého obecně nemohou být vypouštěny závadné látky, podléhá ochraně v rámci vodního zákona. Jak však plyne z § 39 odst. 7 vodního zákona, pro udělení výjimky ze zákazu vypouštění odpadních látek není třeba závazné stanovisko orgánu ochrany přírody ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK. Závazné stanovisko vydané dle § 4 odst. 2 ZOPK není podkladem pro rozhodnutí vodoprávního úřadu o výjimce dle § 39 odst. 7, tudíž má v tomto případě formu rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu ve spojení s § 90 ZOPK.

[48] Stěžovatelův argument, že krajské vodoprávní úřady vyžadují v těchto věcech závazná stanoviska dle § 149 správního řádu, je v situaci, kdy ze zákona neplyne povinnost orgánu ochrany přírody vydat závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, lichý. Nadto stěžovatel hovořil obecně o „aplikační praxi vodoprávních úřadů“, bez toho aniž by tuto „praxi“ konkrétně specifikoval. Rovněž se nelze ztotožnit s námitkou stěžovatele, že žalovaný své rozhodnutí používá přesně způsobem, který předvídá zákon, tedy jako podklad pro vydání výjimky dle ustanovení § 39 odst. 7 vodního zákona. Stěžovatel jednak nevysvětlil, o „jaký způsob“ se má jednat, jednak soud v postupu žalovaného nespatriil, že by tento směřoval k vydání závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Naopak žalovaný zaujal jasný názor, že záměr k zásahu do VKP je širší než záměr posuzovaný v řízení o povolení výjimky dle § 39 odst. 7 vodního zákona a je na něm nezávislý. Nadto dodal, že ve vztahu rozhodnutí dle § 4 odst. 2 ZOPK a § 39 vodního zákona se nejedná o subsumpci správních aktů. Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému přisvědčil krajskému soudu, že závazné stanovisko ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK neslouží v posuzované věci jako podklad rozhodnutí o výjimce podle § 39 odst. 7 vodního zákona. Rozhodnutí žalovaného tedy není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu ve spojení s § 90 ZOPK, nýbrž je samostatným rozhodnutím ve věci zásahů, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku (rybníku) či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce. Řízení dle § 4 odst. 2 ZOPK a § 39 odst. 7 vodního zákona jsou tedy v posuzované věci na sobě nezávislá, přičemž jejich předmětem je posouzení odlišných právních otázek.

[49] Krajský soud tedy § 4 odst. 2 ZOPK s přihlédnutím k okolnostem daného případu správně interpretoval, přičemž na tento závěr nemůže mít vliv, pokud uvedl, že orgán ochrany přírody rozhodoval o výjimce podle § 4 odst. 2 ZOPK. Z kontextu rozsudku je zřejmé, že soud touto „výjimkou“ měl na mysli stanovisko k zásahu do VKP ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK. Stěžovatelova námitka v této věci je tedy bezpředmětná.

[50] Vzhledem k výše uvedenému nelze přisvědčit ani námitce, že orgánu ochrany přírody nesvědčí uvážení, zda vydá závazné stanovisko, a že se měl řídit žádostí stěžovatele, který výslovně žádal o vydání závazného stanoviska dle § 4 odst. 2 ZOPK k žádosti o výjimku ke krmení ryb dle § 39 odst. 7 písm. b) vodního zákona. Naopak žalovaný správně posuzoval žádost podle jejího obsahu, což je postup souladný s § 37 odst. 1 správního řádu. Záměr stěžovatele totiž obsahuje takové aspekty, které jdou nad rámec povolení výjimky dle § 39 odst. 7 písm. b) vodního zákona (např. používání organických hnojiv, která výše uvedené výjimce nepodléhají). Žalovaný tedy správně s přihlédnutím k obsahu žádosti posuzoval rybářské hospodaření stěžovatele jako celek.

[51] Soud dále nepřisvědčuje námitce stěžovatele, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí, o kterém nebylo ze strany správního orgánu zahájeno správní řízení. Řízení o závazném stanovisku k zásahu do VKP dle § 4 odst. 2 ZOPK je řízením návrhovým ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu. Ze správního spisu plyne, že stěžovatel podal dne 31. 3. 2016, resp. 1. 4. 2016 tři žádosti o vydání závazného stanoviska k zásahu do významných krajinných prvků - rybníků, čímž bylo

řízení v souladu s § 44 odst. 1 zahájeno. Řízení tedy bylo v souladu s § 4 odst. 2 ZOPK ve spojení s § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno na základě žádosti stěžovatele.

[52] Nelze souhlasit s tvrzením, že žalovaný uvádí ve výroku napadeného rozhodnutí „souhlas s chovem ryb“, i přesto že tento souhlas stěžovatel má a o jeho vydání nežádal. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí výslovně uvádí, že vydává souhlas podle § 4 odst. 2 ZOPK k zásahu do významných krajinných prvků spočívajícím v chovu ryb spojeném s aplikací závadných látek na rybnících Březina, Malý Bor a Velký Bor. Stěžovatel přitom, jak již přílehavě konstatoval krajský soud, nedisponoval v době podání žádosti platným a pravomocným rozhodnutím o chovu ryb na těchto rybnících. Rozhodnutím Městského úřadu Třebíč ze dne 26. 3. 2010 totiž byla toliko prodloužena doba platnosti povolení k nakládání s vodami (výrok II. rozhodnutí ze dne 10. 9. 1999), nikoli výjimka pro použití látek, které mohou ohrozit jakost nebo zdravotní nezávadnost povrchových nebo podzemních vod (výrok IV. rozhodnutí ze dne 10. 9. 1999) – ta byla udělena pouze do 31. 12. 2002. Závěr krajského soudu, že stěžovatel ke dni 31. 3. 2016, resp. 1. 4. 2016 nedisponoval rozhodnutím, které by mu použití závadných látek povolovalo, je správný.

[53] Soud se neztotožňuje ani s námitkou, že žalovaný neměl pravomoc rozhodovat ve věci rybích obsádek. Tvrzení stěžovatele, že žalovaný mohl nařídít velikost a složení obsádky pouze v případě, že žadatel žádá o stanovisko k povolení k nakládání s vodami dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. vodního zákona, je chybné. Pravomoc žalovaného (jakožto orgánu ochrany přírody) samozřejmě není bezbřehá. Stěžovatel v předmětné věci žádal o vydání závazného stanoviska k zásahu do významných krajinných prvků - rybníků, jenž spočíval v chovu ryb a použití závadných látek ke krmení ryb. Na předmět žádosti však nelze pohlížet izolovaně, naopak je nutné zohlednit všechny relevantní složky rybářského hospodaření, které mohou mít na významný krajinný prvek vliv ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK. Podmínky, které žalovaný v napadeném rozhodnutí stanovil stěžovateli, jsou v souladu s posledně citovaným ustanovením a v jeho v mezích.

[54] Závěr o přípustnosti stanovených podmínek lze opřít také o judikaturu NSS (rozsudek ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 Ads 253/2016 - 38), dle které uložení podmínek v závazném stanovisku bez zákonného zmocnění odporuje čl. 2 odst. 3 Ústavy, respektive čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podmínky stanovené v rozhodnutí žalovaného ovšem nepředstavují uložení nové povinnosti bez zákonného zmocnění, nýbrž se jedná o omezení bezprostředně související s posuzovanou, respektive povolovanou činností stěžovatele. „*Pokud totiž právní řád opravňuje správní orgány udělovat adresátům veřejnoprávního působení povolení k určité činnosti, opravňuje je v rámci téhož zmocnění stanovit i omezení bezprostředně související s povolovanou činností, pokud je to v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, a to zejména se zásadou přiměřenosti. I takováto omezení jsou svou povahou jakýmsi povinnostmi, avšak podloženými zákonným zmocněním k povolované činnosti.*“ (rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2019, č. j. 4 As 420/2018 – 29). Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného stanovující výše konkretizované podmínky na ochranu významného krajinného prvku rybník bylo vydáno v rozsahu svěřené pravomoci ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK, není tedy nicotné.

[55] Soud dále nesouhlasí se stěžovatelem, že zásah do ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku nelze zdůvodnit vlivem na zvláště chráněné živočichy. Z judikatury, na kterou stěžovatel poukázal (rozsudek ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 125/2001 - 44, a ze dne 10. 2. 2010, č. j. 6 As 43/2008 - 472), nevyplývá, že by při posuzování ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku měly být vynechány zvláště chráněné druhy rostlin nebo živočichů. Podle výše uvedených rozsudků jsou řízení dle § 4 odst. 2 a § 56 ZOPK na sobě nezávislá, přičemž mají odlišný předmět zkoumání – na jedné straně vliv na významný krajinný prvek, především jeho ekologicko-stabilizační funkci,

na straně druhé poměrování zákazů při ochraně zvláště chráněných druhů vzhledem k veřejnému zájmu na zásahu, který se dotýká tohoto zákazu. Zákon ani jeden z citovaných rozsudků však neuvádí, že by zvláště chráněné druhy živočichů (či rostlin) nebyly součástí významného krajinného prvku nebo že by z posuzování zásahu dle § 4 odst. 2 ZOPK měly být zvláště chráněné druhy vyloučeny. Nadto druhý z citovaných rozsudků přímo vyslovil, že „*je nutné při rozhodování při vydávání závazného stanoviska ke zásahu do významných krajinných prvků podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny respektovat skutečnost, že (...) součástí významného krajinného prvku je i ochrana společenstva živočichů.*“ Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil žalovanému i krajskému soudu, že zásah do ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku lze zdůvodnit vlivem na zvláště chráněné živočichy, jelikož tyto jsou v daném případě nedílnou součástí významného krajinného prvku.

[56] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. K tomu lze uvést, že ačkoli je napadené rozhodnutí značně rozsáhlé, tato skutečnost sama o sobě nemůže znamenat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný výrok napadeného rozhodnutí, kterým změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, řádně odůvodnil a jednotlivé námitky dostatečně vypořádal (zejména viz části „R“ a „S“ napadeného rozhodnutí). Krajský soud tedy nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

[57] Stěžovatel dále trvá na tom, že veškerá v žalobě uvedená procesní pochybení správních orgánů (tj. žalovaného a prvostupňového správního orgánu) nastala a minimálně jejich mnohost způsobila nezákonnost správních rozhodnutí. Je vhodné předeslat, že námitky ohledně procesního pochybení žalovaného uvedl stěžovatel již ve správní žalobě, na niž krajský soud detailním způsobem reagoval. Jelikož se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací krajského soudu, tyto námitky stran procesních pochybení žalovaného vypořádává nyní pouze ve stručnosti.

[58] Nelze přisvědčit stěžovateli, že žalovaný doplnil řízení v takovém rozsahu, že nahradil prvoinstanční řízení, a zbavil tak stěžovatele práva na odvolání. Jak přiléhavě konstatoval již krajský soud, správní řízení v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek, a to od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí (srov. rozsudek ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 As 72/2006 - 167). Žalovaný je tedy zásadně oprávněn v odvolacím řízení napravovat vady prvostupňového řízení, doplňovat dokazování a prvostupňové rozhodnutí měnit. S ohledem na to nelze stěžovateli ani přisvědčit, že došlo uložení nových podmínek žalovaným k porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z uvedeného ustanovení plyne, že změna rozhodnutí není přípustná toliko v případě, že by účastníkovi, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. V projednávaném případě však správní orgány souhlasily se záměrem stěžovatele, přičemž ze strany žalovaného došlo pouze ke změně podmínek souhlasu se zásahem do významných krajinných prvků. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud uvedenou námitku měl za nedůvodnou.

[59] Nepravdivé je tvrzení stěžovatele, že prvostupňový správní orgán neseznámil účastníky řízení se všemi podklady pro rozhodnutí. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel byl prvostupňovým správním orgánem k seznámení se s podklady vyzván, a to oznámením o zahájení správního řízení, seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 26. 9. 2016. Žalovaný pak stěžovatele v řízení o odvolání vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí vyzvou ze dne 30. 6. 2017.

[60] Důvodnou soud neshledal ani námitku, kterou stěžovatel brojí proti nepozvání všech účastníků řízení na ústní jednání konané dne 18. 4. 2017 a nevyhotovení protokolu

z tohoto jednání. V daném případě šlo o ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu, a žalovaný tak pochybil, pokud o jeho konání neuvědomil i dalšího účastníka správního řízení a nepořídil o tomto jednání protokol. Stěžovatel se ovšem jednání účastnil, tudíž toto pochybení by mohlo případně zkrátit na právech pouze jiného účastníka (obec Trnava), nikoli stěžovatele.

[61] Stěžovatel dále vznesl námitky týkající se znaleckých posudků. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný závěry napadeného rozhodnutí opírá o znalecký posudek RNDr. Mojžíra Vlašína, znalecký posudek RNDr. Richarda Fainy a znalecký posudek Mgr. Jaromíra Maštery, přičemž posledně uvedený obsahuje průzkumy konkrétních rybníků (mezi kterými jsou i rybníky Březina, Malý Bor a Velký Bor). První dva uvedené znalecké posudky odpovídají na obecné dotazy žalovaného, což nutně vede k jejich obecným závěrům, jak správně poznamenal krajský soud. Znalecký posudek Mgr. Maštery pak obsahuje konkrétní závěry o výskytu obojživelníků a dalších významných druhů živočichů na dotčených rybnících, ze kterých žalovaný - v kombinaci s obecnými východisky zbylých znaleckých posudků - vycházel při stanovení podmínek ve výroku napadeného rozhodnutí. Proti obsahu posudků stěžovatel nic nenamítal. Stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech tím, že nebyl vyrozuměn o provedení důkazu posudkem Mgr. Maštery mimo jednání. Ze spisu vyplývá, že stěžovatel byl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí, stěžovatel do spisu nahlédl a se znaleckými posudky (i se znaleckým posudkem Mgr. Maštery) se seznámil a měl možnost se k nim vyjádřit.

[62] K námitce, že správní orgány v prvním i druhém stupni činily některá vyžádání doplnění podání e-mailem, což je v rozporu s § 19 správního řádu, se soud rovněž ztotožnil se závěry krajského soudu, který uvedl, že ačkoli lze stěžovateli přisvědčit, že správní orgány mají zásadně povinnost při doručování výzev postupovat v souladu s § 19 a násl. správního řádu, což se v případě popsanych výzev nestalo, nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel totiž požadavky správních orgánů obdržel a následně jim vyhověl, aniž by ve správním řízení nesprávné doručování napadl. Lze tedy usuzovat, že byl s tímto neformálním způsobem doručování srozuměn. Nadto stěžovatel ani neuvádí, jak konkrétně jej měl tento postup správních orgánů zkrátit na jeho právech.

[63] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v posouzení námitky, dle které měl žalovaný rozdělit řízení na řízení o žádosti pro krmiva rostlinného původu, k jejichž aplikaci není potřebná výjimka podle § 39 odst. 12 vodního zákona, a na řízení o žádosti pro hnojiva a medikace. Krajský soud došel ke správnému závěru, že v projednávané věci nešlo o řízení ve smyslu § 39 vodního zákona, nýbrž o řízení o povolení zásahu dle § 4 odst. 2 ZOPK. Ostatně není zřejmé, jak by stěžovatel z takto komplikovaného postupu správních orgánů, který by byl stěžím v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů dle § 6 odst. 1 a 2 správního řádu, mohl profitovat.

[64] Stěžovateli lze přisvědčit, že v posuzované věci podal tři samostatné žádosti týkající se tří různých rybníků. Pokud městský úřad hodlal vést o těchto žádostech společné řízení, měl postupovat podle § 140 správního řádu a vydat rozhodnutí o spojení řízení. Byť tak městský úřad neučinil, čímž se dopustil procesního pochybení, již z oznámení o zahájení správního řízení jednoznačně plyne, že správní orgán o všech třech žádostech vedl jedno řízení. Stěžovatel si tedy již od počátku řízení musel být vědom skutečnosti, že o jeho žádostech bude vedeno společné řízení (ač o tom nebyl formálně vyrozuměn usnesením o spojení řízení). Stěžovatelem popsaná vada stěžovatele nijak nezkrátila na jeho právech, a nedosáhla proto takové intenzity, která by způsobila nezákonnost řízení před správními orgány.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[65] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[66] Současně rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu